

Životopis Vlčí královny

sepsal Katar Eriphanes

en na velmi malý počet historických osobností se nahlíží jako na jednoznačně zlé. Nicméně Potema, jíž se také přezdívalo Vlčí královna ze Samoty, si tuto "poctu" bezesporu zaslouží. Narodila se v císařské rodině 67. roku třetího věku a okamžitě byla představena svému dědovi, císaři Urielu Septimovi II. Uriel proslul svou dobrosrdečností, a když zachmuřilé, napjaté dítě, uviděl, zašeptal: "Vypadá jako vlčice připravená vrhnout se na kořist."

Potemino dětství v císařském městě nebylo už od počátku žádný med. Její otec princ Pelagius Septim ani její matka Qizara o své potomky příliš zájmu neprojevovali. Potemin nejstarší bratr Antiochus, kterému bylo v době jejího narození 16 let, byl již v té době alkoholik a sukničkář, nechvalně proslulý po celé říši. Potemini mladší bratři Ceforus a Magnus se narodili až mnohem později, takže po čtyři roky byla jediným dítětem u dvora.

Ve 14 letech byla již Potema proslulá svou krásou a o její přízeň se ucházelo mnoho nápadníků. Byla však provdána za krále Mantiarca z nordského království Samota, aby se upevnily vzájemné vztahy mezi oběma zeměmi. Potema, jež byla do té doby jen bezmocnou figurkou, se náhle stala královnou. Stárnoucí král Mantiarco ji miloval a poskytl jí tolik moci, kolik si přála. Tedy všechnu.

Když následujícího roku Uriel Septim II. zemřel, byl Potemin otec jmenován králem. První problém, jež musel vyřešit, byla prázdná pokladnice. Pelagius II. proto rozpustil radu starších a její členové si pak své úřady museli znovu kupovat. Po mnoha potratech porodila královna Samoty v roce 97 třetího věku syna, kterého pojmenovala po svém dědovi Uriel. Mantiarco bez odkladu ustanovil Uriela svým dědicem, královna však měla se svým synem mnohem ctižádostivější plány.

O dva roky později Pelagius II. zemřel. Mnozí říkali, že jej otrávil nějaký bývalý pomstychtivý člen rady. Na trůn usedl Pelagiův syn a Potemin bratr Antiochus. Ve 48 letech se o něm dalo říct, že divoké sémě ještě nebylo zaseto, a historické knihy se při líčení života u císařského dvora během jeho vlády výrazně blíží pornografické literatuře. Potema, jejíž touhy nesměrovaly k prostopášnému životu, ale k moci, se proto horšila pokaždé, když Císařské Město navštívila.

Král Samoty Mantiarco zemřel krátce po Pelagiovi II. Na trůn nastoupil Uriel, který vládl společně se svou matkou. Uriel měl nepochybně právo vládnout sám, a také by to tak raději učinil, nicméně Potema jej přesvědčila, že jeho pozice je pouze dočasná. Měl vládnout celé říši, ne jen jednomu království. Potema přijala na svém hradě mnoho diplomatů z ostatních království Skyrimu a přičinlivě zasévala sémě nespokojenosti. Seznam jejích hostů se po léta rozrůstal a později zahrnoval i krále a královny z Vysoké skály a Morrowindu.

Po třicet let vládl Tamrielu Antiochus a navzdory svému morálnímu úpadku se prokázal být schopným vladařem. Několik historiků přišlo s tvrzením, že Potema seslala kouzlo, které život jejího bratra ukončilo, veškeré písemnosti však byly zaváty v písku času. Pravdou zůstává, že společně se svým synem Urielem navštívila císařský dvůr roku 112 třetího věku, tedy v den, kdy Antiochus zemřel, a okamžitě se ohradila vůči tomu, aby byl trůn svěřen císařově dceři a dědičce Kintyře. Potemin proslov k radě starších by možná byl užitečnou pomůckou pro studenty řečnictví.

Začala lichotkami a snižováním vlastní důležitosti: "Nejvznešenější z mých moudrých přátel, vážení členové rady starších. Jsem jen pouhá královna nevýznamné provincie, a tak mi nezbývá než předpokládat, že mnou navrhovanou záležitostí jste již dávno zvažovali."

Pokračovala chválou na adresu posledního císaře, který byl navzdory svým nedostatkům oblíbeným vládcem: "Byl to pravý Septim a velký válečník, který s přispěním vašich rad rozprášil neporazitelnou armádu Pyandoney."

Jen málo času však ztratila, než přešla k věci: "Císařovna Magna bohužel neučinila nic, co by zkontrolovalo chlípnost mého bratra. Ve skutečnosti žádná děvka z chudinské čtvrti nevlezla za celý život do více postelí než ona. Kdyby se více věnovala svým povinnostem v císařské ložnici, měli bychom pravého dědice trůnu, ne jen přihlouplé změkčilé pancharty, kteří si říkají děti císaře. O dívce jménem Kyntyra se mezi lidem povídá, že je dcerou Magny a kapitána stráží. Ale také to klidně může být dcera čističe odpadů. Nikdy si nemůžeme být jisti. Ne tak, jak si můžeme být jisti původem mého syna Uriela, posledního z dynastie Septimů."

Rada Potemu trpělivě vyslechla, navzdory veškeré její snaze však dědičkou trůnu ustavila Antiochovu dceru a Kyntyra se tak stala novou vládkyní Tamrielu. Potema s Urielem se rozhořčeně vrátili do Skyrimu a začali plánovat vzpouru. Podrobnosti o válce o červený diamant jsou zahrnuty už v jiných příbězích. Nemusíme tedy znovu líčit, jak byla císařovna Kintyra zajata a nakonec roku 114 třetího věku ve Vysoké skále popravena, ani jak o sedm let později dosedl na trůn Potemin syn Uriel III. Její bratři, kteří zůstali na živu, Ceforus a Magnus, s císařem a jeho matkou po dlouhá léta bojovali a uvrhli zemi do občanské války.

Když v roce 127 třetího věku stanul Uriel III. proti svému strýci Ceforovi v Hammerfellu v bitvě o Ichidag, vedla Potema bitvu proti svému druhému bratru, Urielovu strýci Magnovi, s nímž se střetla o Sokohvězd. Zprávu o porážce a zajetí svého syna dostala v okamžiku, kdy se chystala vyslat útok na Magnovo nejslabší křídlo. Jednašedesátiletá Vlčí královna se rozzuřila a osobně se ujala velení. Uspěla a obrátila Magna i jeho vojsko na útěk. Uprostřed oslav vítězství se Potema dozvěděla, že jejího syna zabila rozzuřená lůza, která ho upálila v kočáře, v němž byl převážen před císařský soud.

Když byl Ceforus prohlášen za císaře, nebylo radno setkat se s Poteminým hněvem. Vyvolala si daedru, která bojovala po jejím boku, vydržovala si nekromanty, již oživovali padlé nepřátele jako nemrtvé bojovníky, a proti vojskům císaře Cefora I. vedla jeden útok za druhým. Jak její šílenost sílila, začali ji opouštět spojenci. Jediným společníky se jí stali kostlivci a zombie, které okolo sebe za ta léta nashromáždila. Království Samota se proměnilo v zemi smrti. Příběhy o pradávnejší Vlčí královně, kterou obsluhují rozpadající se kostlivé služebníci, a válečných plánech v rukou upírů generálů vzbuzovaly mezi jejími poddanými po celé roky hrůzu.

Potema zemřela po měsíci obléhání jejího hradu v roce 137 třetího věku, kdy jí bylo 90 let. Za svého života byla Vlčí královnou Samoty, dcerou císaře Pelagia II., ženou krále Mantiarca, tetou císařovny Kintyry II., matkou císaře Uriela II. a sestrou císařů Antiocha a Cefora. Tři roky po její smrti zemřel i Antiochus a jeho a Potemin bratr Magnus se ujal trůnu.

Potema byla mrtvá, což se však nedalo říct o jejím vlivu. Přestože existuje jen velmi málo přímých důkazů, někteří teologové trvají na tom, že její duch byl natolik silný, že se z ní po smrti stala daedra, která nabádala smrtelníky k šíleným skutkům a odporným zradám. Také se povídá, že její šílenství natolik prostoupilo zdi hradu Samota, že nakazilo i následujícího panovníka, který se zde ujal vlády. Ironií osudu se jím stal Potemin osmnáctiletý synovec Pelagius, Magnův syn. Ať už na tom bylo něco pravdy, nebo ne, nepopiratelné je, že Pelagius roku 145 třetího věku opustil Samotu, pokusil se získat titul císaře Pelagia III. a velmi rychle si vysloužil přídomek Šílený. Dokonce se o něm mezi širokou veřejností proslýchalo, že zavraždil svého otce Magna.

Vlčí královna se zcela jistě smála jako poslední.